



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: L.Š.**, bytem, zastoupena JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Litoměřice, Mírové náměstí 157/3, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 15059/11-1300-105683 a č. j. 15061/11-1300-105683,

t a k t o :

I . Žaloby se zamítají.

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobkyně se podanými žalobami domáhala přezkoumání v záhlavích uvedených rozhodnutí Finančního ředitelství pro Hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“), kdy v předně uvedeném rozhodnutí žalovaného č. j. 15059/11-1300-105683 bylo její odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004 Finančního úřadu pro Prahu 8 (dále jen správce daně) ze dne 17. 12. 2007, č. j. 282262/07/008913/8872, kterým byla dodatečně vyměřena DPH v částce 23.554,- Kč zamítnuto (dále jen „žalobou napadené rozhodnutí I.“). Druhým žalobou napadeným rozhodnutím č. j. 15061/11/1300/105683 bylo k jejímu odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na DPH za zdaňovací období duben 2004 správce daně ze dne 17. 12. 2007, č. j. 282254/07/008913/8872, jímž byla dodatečně vyměřena daň ve výši 26.339,- Kč, rozhodnutí správce daně změněno způsobem ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí uvedeným, mj. tak, že dodatečně vyměřená daň ve výši 26.339,- Kč se mění a snižuje se o částku 5.089,- Kč na částku 21.250,- Kč ve znění změn dodatečného platebního výměru ve výroku tohoto žalobou napadeného rozhodnutí dále uvedených (dále jen „žalobou napadené rozhodnutí II.“).

Podle zák. č. 456/2011Sb., o finanční správě České republiky původně žalované Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ke dni 1. 1. 2013 zaniklo a jeho působnost přešla

na Odvolací finanční ředitelství. Od uvedeného data je tedy žalovaný v této věci Odvolací finanční ředitelství (§ 69 s.ř.s).

Žalobkyně proti oběma žalobou napadeným rozhodnutím namítala, že žalovaný nezjistil úplně a přesně skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně, kdy z přiznané částky 95.488,- Kč a 106.520,- Kč nezjistil a následně nevyloučil ty hotové výdaje, které nepodléhají DPH buď proto, že nejsou předmětem daně nebo jsou od daně osvobozeny. Tvrdila, že obecně platí a není třeba z její strany prokazovat, že ne všechny cestovní náklady a poštovné, co do prvního nejsou předmětem daně (cestovní náklady nejsou službou poskytnutou úpadci podle § 2 odst. 1 písm. b), co do druhého jsou od daně osvobozeny (§ 51 odst. 1 písm. b) zákona č. 235/2004Sb., o dani z přidané hodnoty, dále jen „zákon o DPH“). Vzhledem k této skutečnosti není zákonný důvod, aby žalobkyně odváděla jako správce konkursní podstaty (dále též „SKP“) daň z přidané hodnoty. Žalovaný ani právně nezdůvodnil na základě jakého ustanovení zákona o DPH má žalobkyně povinnost cestovních nákladů a poštovného a platit daň.

Žalobkyně dále namítala, že byl žalovaný pravomocnými rozhodnutími (usnesením Městského soudu v Praze č. j. 80K 56/99 a usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 27K 73/98-71) ve smyslu § 28 odst. 1 zákona č. 337/1992Sb., zákon o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“) a § 99 odst. 1 zákona č. 280/2009Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) vázán. Vzhledem k tomu, že je v usneseních obou soudů výslovně uvedeno, že se jedná o hotové výdaje správce spojené s udržováním a správou konkursní podstaty úpadce, nemůže si žalovaný učinit jiný úsudek.

K tomu tvrdila, že byla zkrácena na právech tím, že žalovaný při svém rozhodování porušil výše uvedená ustanovení zákona o DPH, když na ní požaduje odvést daň z něčeho, co buď není předmětem daně, nebo je od daně osvobozeno. Dále žalovaný porušil výše uvedená ustanovení procesního předpisu tím, že si učinil vlastní úsudek účelu přiznaných výdajů v rozporu s pravomocným rozhodnutím soudu. Žalobkyně tak na základě výše uvedených skutečností byla zkrácena na svých právech tím, že jí v rozporu s výše uvedenými ustanoveními zákona o DPH a daňovém řádu a ZSDP byla uložena daňová povinnost odvést DPH v částce správcem daně a žalovaným uvedeně.

Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svých rozhodnutí. Poukázal na právní názor soudu, který v této věci k předchozím žalobám žalobkyně v rozsudku ve věci sp. zn. 7 Ca 296/2008 (dále též „rozsudek ve věci 7 Ca“) soud uvedl a podle jehož odůvodnění nejsou usnesení Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ústí nad Labem jednoznačná, neboť není zřejmé, zda se u usnesení Městského soudu v Praze č. j. 80 K 56/99-71 jedná o hotové výdaje správce nebo náklady spojené s udržováním a správou podstaty. Z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 27 K 73/98-71 podle soudu nelze z jeho výroku vycházet, je neurčitý a z hlediska skutkového stavu potřebného pro vydání rozhodnutí v daňovém řízení nedostatečný. Ve vztahu k oběma předchozím druhostupňovým rozhodnutím žalovaného z odůvodnění rozsudku vyplynulo, že zásadní charakter pro posouzení skutkového stavu mají vyúčtování odměny a nákladů provedených správcem v konkursních řízeních. Proto žalovaný v dalším řízení postupoval tak, že vyzval Městský soud v Praze a Krajský soud v Ústí nad Labem, aby mu poskytly kompletní spisy úpadců (úpadce PRACAR GO a úpadce Továrna na výrobu nábytku). Na základě předaných písemností vypracovaných samotnou žalobkyní poté došel k závěru, že se

skutečně jednalo o hotové výdaje SKP ve schválené výši 95.488,- Kč a odměny SKP v částce 52.000,- Kč (u žalobou napadeného rozhodnutí I.) a hotové výdaje SKP ve schválené výši 106.520,- Kč a odměny SKP v částce 21.680,- Kč, ze kterých měla být odvedena daň. Žalovaný tedy postupoval v intencích zmíněného rozsudku, kterým byl vázán a k výše uvedenému postupu směřován a nyní žalobami namítaná pochybení neshledal.

Ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí I. ze všech důkazních prostředků vyplývá, že žalobkyni byla jako SKP konkurzním soudem přiznána odměna ve výši 52.000,- Kč a úhrada hotových výdajů v částce 95.488,- Kč. Z této částky žalovaný vycházel a ani nemohl jinak, když sama žalobkyně zcela popírala skutečnost, že by se mělo jednat o hotové výdaje správce, ale tvrdila, a to i před Městským soudem v Praze v předchozím řízení ve věci 7 Ca, že jde o náklady spojené s udržováním a správou podstaty, aniž by k tomu předložila důkazy. Přitom v Konečné zprávě SKP s vyúčtováním jeho odměny sp. zn. 80 K 56/99-100 bodu III. odst. 2 písm. c) vyčíslila náklady spojené se správou a udržováním podstaty ve výši 0,- Kč.

Ve věci žalobou napadeného rozhodnutí II. ze všech důkazních prostředků vyplynulo, že žalobkyni byla přiznána odměna ve výši 21.680,- Kč a úhrada hotových výdajů v částce 106.520,- Kč. Z této částky tedy žalovaný vycházel a ani nemohl jinak, když sama žalobkyně zcela popírala skutečnost, že by se mělo jednat o hotové výdaje správce, ale tvrdila, a to i před Městským soudem v Praze v předchozím řízení ve věci 7 Ca, že jde o náklady spojené s udržováním a správou podstaty, aniž by k tomu předložila důkazy.

Žalovaný zdůraznil, že v daňovém řízení je důkazní břemeno na straně daňového subjektu. Žalobkyně místo, co by se správcem daně případně žalovaným aktivně spolupracovala a předkládala důkazní prostředky, které nepopíratelně sama měla mít k dispozici, jednala zcela účelově, když uváděla nepravdivá a zavádějící tvrzení. Nyní když žalovaný získal další důkazní prostředky, které zcela vyvrátily účelové tvrzení žalobkyně, klade žalobkyně žalovanému za vinu, že nezjistil skutečnosti dostatečně přesně. S tím žalovaný nesouhlasil. Pouze v případě poštovního by se mohlo, ale nemuselo jednat o plnění osvobozené, ovšem jako poštovné byla vykázána jen minimální částka 1.500,- Kč a 860,- Kč. K žalobou napadenému rozhodnutí I. přitom z Konečné zprávy SKP s vyúčtováním jeho odměny ze dne 23. 8. 2004 bod III. odst. 2 písm. b) vyplynulo, že se hotové výdaje správce skládají z cestovních náhrad ve výši 36.200,- Kč, telefonních poplatků v částce 32.000,- Kč, poštovního v částce 1.500,- Kč a inzerce v částce 25.788,- Kč, tedy celkem 95.488,- Kč. Jedná se zřejmě o částky včetně daně, která zde není samostatně vyčíslena, a tyto částky byly žalobkyní přiznány, proto z nich žalovaný vycházel. K žalobou napadenému rozhodnutí II. žalovaný považoval za podstatné uvést, že dle Žádosti o vyslovení souhlasu se zrušením konkursu pro nedostatek majetku ze dne 8. 12. 2002 „Vyslovení souhlasu s hotovými výdaji správce” žádala žalobkyně jako SKP o vyslovení souhlasu s hotovými výdaji mj. pod bodem 7. DPH v sazbě 22% a 5% v celkové částce 27.850,- Kč, tedy daň na vstupu, která je podstatně vyšší, než částka skutečně doměřené daně 23.115,- Kč na výstupu, počítané však i z odměny správce ve výši 21.680,- Kč. Je tedy zřejmé, že pokud by částka vyčíslená v žalobou napadeném rozhodnutí II. nebyla zcela přesná, je spíše nižší, než by být měla a jde tak ve prospěch žalované.

Podle žalovaného žalobkyně žalovanými rozhodnutími nebyla zkrácena na svých právech tím, že by žalovaný porušil ustanovení zákona o DPH ani tím, že by si učinil vlastní úsudek účelu přiznaných výdajů, který ostatně podle mínění žalovaného není s pravomocným rozhodnutím soudů v rozporu. Kromě toho konkurzní soud vycházel především z podkladů předaných samotnou žalobkyní stejně tak, jako žalovaný.

Žalovaný žádal, aby soud podané žaloby zamítl.

Soud při ústním jednání obě žaloby spojil ke společnému projednání podle ustanovení § 39 odst. 1, neboť spolu obě věci skutkově souvisí a týkají se týchž účastníků řízení.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Důkazy navržené žalobkyní soud neprováděl, neboť zástupce žalobkyně vzal návrh na provedení těchto důkazů zpět a soud ze žalobou napadených rozhodnutí při přezkumu jejich zákonnosti vychází.

Soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která předcházela jejich vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání obou rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 45/2001Sb., o konkursu a vyrovnání (dále jen ZKV) v rozhodném znění správce má nárok na odměnu a na náhradu hotových výdajů. Nároky správce se uspokojují z konkursní podstaty, a pokud k tomu nestačí, ze zálohy na náklady konkursu složené navrhovatelem. Dohody správce uzavřené s účastníky řízení o jiné odměně nebo náhradě jsou neplatné. Vyúčtování odměny a nákladů provede správce v konečné zprávě, a není-li jí, při zrušení konkursu; předtím mu soud může povolit zálohy. Soud může podle okolností případu konkursní odměnu stanovenou podle zvláštního předpisu přiměřeně zvýšit nebo snížit. Věřitelé jsou se souhlasem soudu oprávněni na základě rozhodnutí věřitelského výboru poskytnout správci zálohu k úhradě jeho výdajů, a to i opětovně; při poskytnutí zálohy může být určen účel, na nějž má být vynaložena, a podmínky jejího vyúčtování. Činnosti, k nimž je správce povinen, může správce zadat třetím osobám na účet podstaty jen se souhlasem věřitelského výboru.

Podle ustanovení § 31 odst. 2 písm. a) téhož zákona pohledávkami za podstatou, pokud vznikly po prohlášení konkursu, jsou hotové výdaje a odměna správce podstaty.

Podle ustanovení § 28 odst. 1 ZSDP v rozhodném znění vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Jinak si může správce daně o takové otázce učinit úsudek nebo dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení.

Podle § 92 daňového řádu v rozhodném znění daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

Podle ustanovení § 99 odst. 1 téhož zákona vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.

Podle § 21 odst. 1 zákona o DPH v rozhodném znění daň na výstupu je plátce povinen přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí platby, a to k tomu dni, který nastane dříve. Plátce daň uvádí v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém mu vznikla povinnost přiznat daň.

Z obsahu spisového materiálu k žalobním námitkám vyplynulo:

K žalobou napadenému rozhodnutí I.:

Rozhodnutí správce daně bylo vystaveno na základě Zprávy o daňové kontrole č. j. 167268/07/008934/5193 provedené za zdaňovací období od 4. čtvrtletí 2002 do 4. čtvrtletí 2004. Předmětem činnosti žalobkyně byla činnost správce konkursní podstaty podle ZKV. Za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004 vykázala žalobkyně uskutečněná zdanitelná plnění se základní sazbou daně ve výši 4.369.560,- Kč základu daně a 830.440,- Kč DPH. V kontrolovaném období nabylo právní moci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2004 č. j. 80 K 56/99-107 v právní moci dne 4. 11. 2004, kterým byla žalobkyni přiznána odměna jako správce konkursní podstaty ve výši 52.000,- Kč a výdaje správce 95.480,- Kč. Datem nabytí právní moci tohoto usnesení vznikla žalobkyni jako plátcí podle § 21 zákona o DPH v rozhodném znění povinnost uplatnit 19% daň z přidané hodnoty na výstupu ze základu daně 123.934,- Kč a uvést ji do daňového přiznání. Po provedeném daňovém řízení správce daně posoudil zjištěné skutečnosti a důkazní prostředky, přičemž vycházel ze skutečnosti, že činnost SKP je zdanitelným plněním, a to poskytnutím služby podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH, kdy úhradou za zdanitelné plnění ve smyslu § 8 odst. 3 citovaného zákona se rozumí odměna SKP a náhrada hotových výdajů. Za poskytnutí služby podle § 14 odst. 2 písm. a) zákona o DPH se považuje poskytnutí služby za úplatu i na základě rozhodnutí státního orgánu nebo vyplývající ze zvláštního právního předpisu. V případě žalobkyně došlo k uskutečnění zdanitelného plnění ke dni právní moci shora citovaného usnesení Městského soudu v Praze tj. k 4. 11. 2004. DPH měla být odvedena ve zdaňovacím období 4. čtvrtletí 2004. Žalobkyně porušila ustanovení § 21 zákona o DPH, podle kterého měla povinnost přiznat daň na výstupu ke dni uskutečnění zdanitelného plnění. Za tohoto stavu měla uvést daň na výstupu ve výši 23.554,- Kč ze základu daně 123.934,- Kč v daňovém přiznání za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004. Na tomto podkladu vydal správce daně dodatečný platební výměr. O odvolání proti němu rozhodlo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu rozhodnutím ze dne 29. 8. 2008 č. j. 13444/08-1300-105378, kterým odvoláním zamítl (dále jen původní druhostupňové rozhodnutí). Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který původní druhostupňové rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 29. 4. 2011 č. j. 7 Ca 296/2008-62-65, v němž mj. konstatoval, že ve výroku usnesení Městského soudu v Praze č. j. 80 K 56/99-107 není uvedeno, že se jedná o hotové výdaje správce daně, přičemž pouze tento termín (sousedství) lze podřadit pod § 31 odst. 2 písm. a) ZKV. Pokud v usnesení soud (minimálně konkurzní soud) odkázal na § 8a vyhlášky č. 476/1991 Sb., (dále jen vyhláška), respektive její § 7, pak ale vyhláška v použitých ustanoveních upravuje pouze odměny správce, nikoliv hotové výdaje. Odůvodnění usnesení tak lze v tomto ohledu vztáhnout výlučně k odměně správce, nikoliv však k hotovým výdajům. Podle rozsudku ve věci sp. zn. 7 Ca 296/2008 tak usnesení samo o sobě neposkytuje dostatek informací o skutkovém stavu rozhodném pro rozhodnutí ve věci a skutkový stav byl zjištěn nedostatečně, přičemž tuto námitku vznesla žalobkyně i během daňového řízení ve vyjádření před ukončením daňové kontroly, správce daně však od soudu nevyžádal celé spisy, z nichž by bylo zřejmé, z jakého skutkového stavu soud při rozhodování o odměně správce vycházel. Zásadní charakter pak má vyúčtování odměny a nákladů provedené správcem v konkursním řízení, to však v daňovém řízení nebylo soudem poskytnuto, ačkoliv je správce daně vyžadoval. Ve věci je proto nezbytné opětovně vyžádat soudní spis v takovém rozsahu, aby bylo možné z hlediska existence daňové povinnosti žalobkyně dostatečně posoudit. V intencích rozsudku ve věci sp. zn. 7 Ca 296/2008 vyzval proto žalovaný Městský soud v Praze k zaslání kompletního spisu úpadce PRACARGO (výzva ze dne 1. 7. 2011 č. j. 8466/11-1300-105683) z něhož zjistil a především hodnotil „Konečnou zprávu správce konkursní podstaty s vyúčtováním jeho odměny“ ze dne 23. 8. 2004 (dále též konečná zpráva), z níž pod bodem III. bod II. písm. a), b), c) vyplynulo, že odměna správce činí 52.000,- Kč (písm. a)), *hotové výdaje správce činí 95.488,-Kč* (písm. b) – cestovní náklady ve výši 36.200,- Kč,

telefon ve výši 32.000,- Kč, poštovné ve výši 1.500,- Kč, inzerce ve výši 25.788,- Kč) a *náklady spojené se správou a udržováním podstaty (písm. c)) ve výši 0,- Kč.*

Z toho mělo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu za zřejmé, že úsudek, který si správce daně a odvolací orgán učinili v předchozím druhostupňovém rozhodnutí, byl správný, neboť v konečné zprávě žalobkyně zcela zřetelně uvedla, že v případě částky 95.488,- Kč se jedná o hotové výdaje správce a ohledně nákladů spojených s udržováním a správou podstaty uvedla, že byly nulové. Odvolací orgán hodnotil konečnou zprávu jako důkaz o skutečnosti, že se jednalo o hotové výdaje SKP v uvedené částce 95.488,- Kč ze kterých měla být odvedena daň. Stejně tak hodnotil tuto zprávu i v případě částky odměny SKP, byť si tak ve smyslu rozsudku ve věci sp. zn. 7 Ca 296/2008 mohl v tomto směru odvolací orgán učinit úsudek již na základě usnesení 80 K 56/99. V každém případě je konečnou zprávou závěr odvolacího orgánu podle jeho stanoviska ve věci odměny potvrzen. K tomu odvolací orgán poukázal na usnesení Městského soudu v Praze č. j. 80 K 56/99-106 ze dne 12. 10. 2004 – protokol z jednání o konečné zprávě - ve kterém soud vyhlásil usnesení o schválení konečné zprávy o zpeněžování majetku z podstaty a vyúčtování odměny a výdajů SKP ze dne 23. 8. 2004, dle níž činí pod písm. b) výdaje z podstaty 147.488,- Kč, z toho *odměny SKP 52.000,- Kč a výdaje SKP 95.488,- Kč.* Součástí správního spisu je dále usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2004 č. j. 80 K 56/99-107 v právní moci dne 4. 11. 2004, z něhož správce daně i odvolací orgán vycházeli již při prvotním rozhodování, jak je již uvedeno výše. Podle žalovaného jsou za tohoto stavu neopodstatněné námitky žalobkyně, že se u částky 95.488,- Kč jednalo o výdaje úpadce, neboť jsou v rozporu se zjištěnými skutečnostmi, zejména s konečnou zprávou, kterou sama žalobkyně příslušnému soudu předložila spolu se žádostí o její schválení. Žalovaný již v předchozím druhostupňovém rozhodnutí konstatoval, že jsou námitky žalobkyně ve vztahu k textu a obsahu usnesení č. j. 80 K 56/99-107 účelové a po doplnění spisového materiálu veden rozsudkem ve věci sp. zn. 7 Ca 296/2008 k tomu konstatoval, že se nemýlil. Námitky žalobkyně vztahující se k textu a obsahu usnesení č. j. 80 K 56/99-107, které vzal soud v rozsudku ve věci sp. zn. 7Ca 296/2008 při svém rozhodování v úvahu, se tak staly bezpředmětnými. Žalovaný v intencích citovaného rozsudku odvolací řízení doplnil a při svém rozhodování vycházel ze znění konečné zprávy, kterou vypracovala a konkursnímu soudu předložila sama žalobkyně. Tvrzení žalobkyně v odvolání i následně ve věci sp. zn. 7 Ca 296/2008, že se nejedná o hotové výdaje správce konkursní podstaty, tak nebyly pravdivé.

V žalobou napadenému rozhodnutí II. je tak, jako u předchozího žalobou napadeného rozhodnutí I., poukázáno na skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí správce daně bylo vystaveno na základě Zprávy o daňové kontrole, přičemž žalobkyně v přiznání k DPH za zdaňovací období duben 2004 nevykázala žádná uskutečněná zdanitelná plnění. Správce daně v průběhu daňového řízení zjistil, že v kontrolovaném zdaňovacím období nabylo právní moci usnesení, kterým byla žalobkyni přiznána odměna a náhrada hotových výdajů u úpadce Továrna na výrobu nábytku s.r.o. usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2004 č. j. 27 K 73/98-71, v právní moci dne 17. 4. 2004, jímž byla žalobkyni jako SKP určena odměna ve výši 21.680,- Kč a hotové výdaje správce spojené s udržováním a správou konkursní podstaty úpadce ve výši 106.520,- Kč. Datem nabytí právní moci usnesení 27 K 73/98-71 vznikla žalobkyni jako plátcí podle § 10 zákona o DPH v platném znění povinnost uplatnit 22% daň z přidané hodnoty na výstupu ze základu daně 128.200,- Kč a uvést ji do daňového přiznání. Správce daně po provedeném daňovém řízení posoudil zjištěné skutečnosti a důkazní prostředky, přičemž vycházel ze skutečnosti, že činnost SKP je zdanitelným plněním, a to poskytnutím služby podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH. Podle ustanovení § 14 odst. 4 téhož zákona v případě, že úhrada za zdanitelné plnění není považována za cenu podle zvláštních předpisů, je základem daně úhrada za zdanitelné plnění.

Stejným způsobem se postupuje při stanovení základu daně v případě odměny správce konkursní podstaty podle ZKV. Úhradou za zdanitelné plnění podle § 8 odst. 3 ZKV se rozumí odměna SKP a náhrada hotových výdajů. Při poskytování služeb se podle § 9 odst. 1 písm. e) zákona o DPH považuje zdanitelné plnění za uskutečněné dnem jejich poskytnutí nebo zaplacení, a to tím dnem, který nastane dříve. V případě žalobkyně došlo k uskutečnění zdanitelného plnění ke dni právní moci usnesení 27 K 73/98-71, tj. ke dni 17. 4. 2004. DPH měla být odvedena ve zdaňovacím období duben 2004. Vzhledem k tomu, že žalobkyně uvedla skutečnosti rozhodné pro stanovení daňové povinnosti v daňovém přiznání za jiné zdaňovací období, než do kterého příslušely, a tím snížila daňovou povinnost, stanovil správce daně podle § 40 odst. 2 zákona o DPH penále ve výši 0,1% z částky 1.865,- Kč uvedené v daňovém přiznání za nesprávné zdaňovací období 4. čtvrtletí 2006 za každý den krácení příjmu státního rozpočtu. Podle správce daně žalobkyně porušila ustanovení § 10 zákona o DPH, podle kterého měla povinnost uplatnit 22% daň na výstupu ve výši 26.339,- Kč (rozdíl mezi daní, kterou měla žalobkyně přiznat ve výši 28.204,- Kč a daní, kterou přiznala v jiném zdaňovacím období ve výši 1.865,- Kč), v daňovém přiznání za zdaňovací období duben 2004. Proti dodatečnému platebnímu výměru uplatnila žalobkyně odvolání, o němž Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu rozhodlo dne 29. 8. 2008 pod č. j. 10438/08-1300-105378, kterým platební výměr změnilo, neboť zjistilo, že správce daně považoval úhradu za zdanitelné plnění (celkovou částku 128.200,- Kč) za základ daně a z této částky vypočítal daň ve výši 28.204,-Kč. Výše odměny, kterou SKP obdrží, je však chápána v úrovni včetně daně, a proto je daň z této odměny třeba vypočítat podle § 17 odst. 3 zákona o DPH. Započtením odvedené daně v nesprávném zdaňovacím období 4. čtvrtletí 2006 ve výši 1.865,- Kč ze základu daně 9.816,- Kč byla získána správná částka doměřené daně ve výši 21.250,- Kč, na kterou byl původním druhostupňovým rozhodnutím dodatečný platební výměr opraven.

O žalobě proti tomuto původnímu druhostupňovému rozhodnutí žalovaného rozhodl Městský soud v Praze již shora zmíněným rozsudkem ve věci sp. zn. 7 Ca 296/2008 tak, že předchozí druhostupňové rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku ve vztahu k předchozímu druhostupňovému rozhodnutí žalovaného uvedl, že usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 27 K 73/98-71 neposkytuje dostatek informací o skutkovém stavu, je nutné rozlišovat mezi výdaji správce podle § 31 odst. 2 písm. a) ZKV (jsou nárokem správce, odvádí z nich daň) a náklady spojenými s udržováním a správou podstaty podle § 31 odst. 2 písm. b) ZKV, které základem daně nejsou. Konkursní soud v usnesení dva pojmy spojil a vytvořil pojem, který zákon nezná. Výrok je neurčitý a z hlediska skutkového stavu potřebného pro vydání rozhodnutí v daňovém řízení nedostatečný. Ani z odůvodnění usnesení není možné určit, zda výrok pojednává o hotových výdajích správce, či o nákladech spojených s udržováním a správou podstaty. Odkaz konkursního soudu v odůvodnění jeho usnesení na § 8a vyhlášky je pouze obecný, nevztahuje se ke konkrétní částce, navíc § 8a vyhlášky upravuje pouze odměnu správce, nikoliv hotové výdaje. Odůvodnění usnesení tedy naopak činí výrok ještě více nejasným, neboť právní hodnocení soudu v něm obsažené lze vztáhnout výlučně k odměně správce, nikoliv však již k jeho hotovým výdajům. Za tohoto stavu soud v rozsudku ve věci 7 Ca 296/2008 konstatoval, že usnesení konkursního soudu samo o sobě neposkytuje dostatek informací o skutkovém stavu rozhodném pro rozhodnutí ve věci, skutkový stav byl zjištěn nedostatečně, ač žalobkyně vznesla tuto námitku i během daňového řízení, od konkursního soudu však nebyl vyžádán celý spis, z něhož by bylo zřejmé, z jakého skutkového stavu soud při rozhodování o odměně správce vycházel, zásadní charakter pak má vyúčtování odměny a nákladů provedené správcem v konkursním řízení, to však v daňovém řízení nebylo soudem poskytnuto, ač bylo správcem daně vyžadováno. Ve věci je proto nezbytné opětovně vyžádat soudní spis v takovém rozsahu, aby bylo možno věc z hlediska existence daňové povinnosti žalobkyně dostatečně posoudit.

V intencích zmíněného rozsudku vyzval žalovaný výzvou (ze dne 1. 7. 2011 č. j. 8465/11-1300-105683) Krajský soud v Ústí nad Labem o zaslání kompletního spisu úpadce Továrna na výrobu nábytku, z jehož obsahu zjistil, že ve spisu není založena konečná zpráva, proto především hodnotil „Žádost o zrušení konkursu pro nedostatek majetku” podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen KS) dne 15. 1. 2003 žalobkyní jako SKP, ve které je uveden návrh usnesení, kde se pod bodem 2. správci konkursní podstaty přiznává odměna ze zpeněžení ve výši 50.000,- Kč a pod bodem 3. hotové výdaje ve výši 116.520,- Kč. Přílohou této žádosti je žádost žalobkyně o vyslovení souhlasu se zrušením konkursu pro nedostatek majetku dle § 44 odst. 1 písm. d) ZKV a vyslovení souhlasu s hotovými výdaji správce ze dne 8. 12. 2002, adresovaná zástupci věřitelů Finančnímu úřadu v Roudnici nad Labem (dále jen žádost ze dne 8. 12. 2002), kde pod bodem 2. žalobkyně žádá zástupce věřitelů o vyslovení souhlasu s následujícími hotovými výdaji správce: 1. cestovní náklady 15.260,- Kč, 2. telefon 5.200,- Kč, 3. poštovné 860,- Kč, 4. znalecké posudky 35.000,- Kč, 5. náklady spojené s převozem str. zař. 25.000,- Kč, 6. Účetnictví 7.350,- Kč, 7. DPH 22%, 5% ve výši 27.850,- Kč, 8. odměna správce 50.000,- Kč, celkem náklady ve výši 166.520,-Kč. V příloze tohoto podání je rovněž souhlas Finančního úřadu v Roudnici nad Labem jako zástupce věřitelů ze dne 27. 12. 2002 k žádosti žalobkyně ze dne 8. 12. 2002 s výší hotových výdajů správce podstaty a se zrušením konkursu pro nedostatek majetku úpadce. Ve správním spise je rovněž založeno usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 2. 2003 č. j. 27 K 73/98-60, kterým byl konkurs na majetek úpadce Továrna na výrobu nábytku zrušen z důvodu, že majetek podstaty nepostačuje k úhradě nákladů konkursu a správci konkursní podstaty soudem uloženo, aby ve stanovené lhůtě písemně oznámil soudu, jak uzavřel účetní knihy a sestavil účetní závěrku úpadce. Součástí spisového materiálu je i shora zmíněné usnesení téhož konkurzního soudu ze dne 24. 3. 2004 č. j. 27 K 73/98-71, v právní moci dne 17. 4. 2004, kde se žalobkyní jako správkyní konkursní podstaty určuje odměna 21.680,- Kč, *hotové výdaje správce spojené s udržováním a správou konkursní podstaty úpadce 106.520,- Kč* a současně se zprošťuje funkcí správce konkursní podstaty úpadce s odůvodněním, že odměna jí byla přiznána a hotové výdaje určeny dle § 8a vyhlášky, ke zproštění z funkce SKP soud pristoupil podle § 44 odst. 4 ZKV.

Za tohoto stavu žalovaný dospěl k závěru, že jeho úsudek, jakož i úsudek správce daně učiněný před rozsudkem ve věci sp. zn. 7 Ca 296/2008, byl správný, neboť v žádosti o zrušení konkursu pro nedostatek majetku žalobkyně zcela zřetelně uvedla, že *v případě částky 116.520,- Kč se správci konkursní podstaty přiznávají hotové výdaje v této výši* a ohledně nákladů konkursu uvedla, že výše zpeněžení k jejich úhradě nepostačuje, proto žádá o zrušení konkursu pro nedostatek majetku k úhradě jeho nákladů. Žalovaný tak hodnotil žádost zrušení konkursu pro nedostatek majetku jako důkaz o skutečnosti, že *se jednalo o hotové výdaje SKP, jež byly schváleny konkursním soudem v částce 106.520,- Kč, ze kterých měla být odvedena daň*. Stejně tak žalovaný hodnotil tuto žádost i v případě odsouhlasené částky odměny SKP ve výši 21.680,- Kč. Žalovaný tak v nyní žalobou napadeném rozhodnutí II. konstatoval, že *námítky žalobkyně, že se u částky 106.520,- Kč jednalo o výdaje úpadce, jsou v rozporu se zjištěnými skutečnostmi, zejména s žádostí o zrušení konkursu, kterou sama žalobkyně příslušnému konkursnímu soudu předložila spolu se žádostí o její schválení a vyslovení souhlasu s hotovými výdaji správce*. Žalovaný poukázal na to, že již v předchozím druhostupňovém rozhodnutí měl za to, že jsou námítky žalobkyně ve vztahu k textu a obsahu usnesení Krajského soudu 27 K 73/98-71 a 27 K 73/98-60 účelové a po doplnění spisu po rozsudku ve věci sp. zn. 7 Ca 296/2008 dospěl k závěru, že se nemýlil. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí II. dále žalovaný poukázal na důvody, které jej vedly ke změně výše daně v dodatečném platebním výměru.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný plně respektoval rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 7 Ca 296/2008 a doplnil spisový materiál tak, aby byly objasněny výroky obou konkursních soudů o odměně a zejména o výši náhrady hotových výdajů správce konkursní podstaty ve smyslu § 8 odst. 3 ZKV.

Ze shora uvedených listin, kterými žalovaný daňová řízení vyžádáním u obou konkursních soudů doplnil, vyplynulo ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí I., že hotové výdaje správce konkursní podstaty uvedené jako „výdaje správce” v usnesení Městského soudu v Praze č. j. 80 K 56/99-107 skutečně činily 95.488,- Kč. Uvedené bylo *prokázáno konečnou zprávou, kterou sama žalobkyně předložila tomuto konkursnímu soudu a v níž pod bodem III., II. písm. b) „hotové výdaje správce (specifikace + celkem)” uvedla celkové hotové výdaje ve výši 95.488,- Kč (cestovní náhrady 36.200,- Kč, telefon 32.000,- Kč, poštovné 1.500,- Kč, inzerce 25.788,-Kč) a pod písm. c) náklady spojené se správou a udržováním podstaty 0,- Kč.* Z toho je nadevší pochybnost zřejmé, že hotové výdaje žalobkyně jako správce konkursní podstaty činily v tomto konkursním řízení částku 95.480,- Kč a nenáleží pod tuto položku náklady spojené se správou a udržováním podstaty, neboť ty podle samotné žalobkyně činily částku 0,- Kč. Uvedené podpořila i zjištění učiněná z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2004 č. j. 80K 56/99-106 - protokolu z jednání o konečné zprávě, ve kterém soud vyhlásil usnesení o schválení konečné zprávy o zpeněžování majetku z podstaty a vyúčtování odměny a výdajů SKP ze dne 23. 8. 2004 a v němž soud pod bodem I. písm. b) uvedl výdaje z podstaty ve výši 147.480,-Kč, z toho odměny SKP 52.000,- Kč a výdaje SKP 95.488,- Kč.

Ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí II. je pak z doplnění, která žalovaný učinil po zrušení svého předchozího druhostupňového rozhodnutí rozsudkem zdejšího soudu ve věci sp. zn. 7 Ca 296/2008 pro objasnění skutkového stavu podstatná především žádost žalobkyně jako správkyně konkursní podstaty adresovaná Krajskému soudu v Ústí nad Labem (došla tomuto soudu dne 15. 1. 2003) o zrušení konkursu pro nedostatek majetku dle § 44 odst. 1 písm. d) ZKV a přiznání odměny a hotových výdajů správce, kde žalobkyně uvádí, že ke dni 8. 12. 2002 byla zpeněžena celá konkursní podstata úpadce Továrna na výrobu nábytku s.r.o. IČO: 61328740 a výše zpeněžení nedostačuje k úhradě nákladů konkursu, proto žádá soud, aby vydal usnesení, kterým konkurs prohlášený na majetek tohoto úpadce zruší pro nedostatek majetku k úhradě nákladů konkursu dle citovaného ustanovení ZKV a správci konkursní podstaty přiznal odměnu za zpeněžení ve výši 50.000,- Kč a *hotové výdaje ve výši 116.520,-Kč.* Významné jsou také listiny, které žalobkyně k této žádosti k uvedenému konkursnímu soudu připojila, a sice Žádost o vyslovení souhlasu se zrušením konkursu pro nedostatek majetku dle § 44 odst. 1 písm. d) ZKV a vyslovení souhlasu s hotovými výdaji správce ze dne 8. 12. 2002 adresovaná zástupci věřitelů Finančnímu úřadu v Roudnici nad Labem, kde se pod bodem ad. 1 žalobkyně uvádí, že majetek podstaty nepostačuje k úhradě nákladů konkursu, a proto žádá zástupce věřitelů o vyslovení souhlasu se zrušením konkursu podle zmíněného ustanovení ZKV a pod bodem ad. 2 žádá zástupce věřitelů o vyslovení souhlasu s následujícími hotovými výdaji správce 1. cestovní náklady 15.260,- Kč, 2. telefon 5.200,- Kč, 3. poštovné 860,- Kč, 4. znalecké posudky 35.000,- Kč, 5. náklady spojené s převozem str. zař. 25.000,- Kč, 6. účetnictví 7.350,- Kč, 7. DPH 22%, 5% ve výši 27.850,- Kč, 8. odměna správce 50.000,- Kč, *celkem náklady 166.520,-Kč,* jakož i souhlas zástupce věřitelů Finančního úřadu v Roudnici nad Labem ze dne 27. 12. 2002 s žádostí žalobkyně jako SKP ze dne 8. 12. 2002 o vyslovení souhlasu s výši hotových výdajů správce podstaty a se zrušením konkursu pro nedostatek majetku úpadce. Uvedené dokumenty jsou dostatečným podkladem pro ozřejnění výroku konkursního soudu Krajského soudu v Ústí nad Labem, který v usnesení ze dne 24. 3. 2004 č. j. 27 K 73/98-71 v právní moci 17. 4. 2004 bodu I. určil žalobkyni jako SKP úpadce Továrna na výrobu nábytku s.r.o. odměnu ve výši 21.680,- Kč a

hotové výdaje správce spojené s udržováním a správou konkursní podstaty úpadce 106.520,- Kč, neboť je zřejmé, že se v kontextu se zmíněnými a žalobkyní předloženými doklady v konkursním řízení konkursní soud rozhodoval právě na základě těchto podkladů, a že odměnou 21.680,- Kč a hotovými výdaji správce spojené s udržováním a správou konkursní podstaty úpadce 106.520,- Kč rozhodoval podle § 8 odst. 3 ZKV, podle kterého má správce nárok na odměnu a na náhradu hotových výdajů, tedy rozhodl o hotových výdajích SKP úpadce ve výši 106.520,- Kč.

Neobstojí tak námitky žalobkyně, že žalovaný nezjistil úplně a přesně skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně, když z částek, kterými konkursní soudy stanovily výši náhrady hotových výdajů žalobkyně jako SKP nezjistil a následně nevyločil ty hotové výdaje, které nepodléhají DPH. K tomu soud zdůrazňuje, že dodatečné platební výměry byly vydány po provedení daňové kontroly u žalobkyně za rozhodná zdaňovací období a bylo na žalobkyni, aby jako daňový subjekt nesla důkazní břemeno a uplatňovala a prokázala jí tvrzené skutečnosti prostředky (listinami, které sama jako SKP uplatnila u konkurzních soudů pro vyplacení její odměny a hotových výdajů), které měla k dispozici, neboť byla sama jejich autorem a ke konkurznímu soudu je sama předkládala. Žalobkyně však byla nečinná a naopak ke své obraně i v řízení před soudem ve věci 7 Ca využila nepřesností v usnesení konkurzních soudů, kdy tvrdila, že se jedná o výdaje spojené s udržováním a správou konkursní podstaty. K žalobní námitce soud dále poukazuje na ust. § 99 odst. 1 daňového řádu, respektive ust. § 28 odst. 1 ZSDP, podle kterého je správce daně rozhodnutím příslušného orgánu veřejné moci vázán a nepřísluší mu otázka, jež je předmětem tohoto rozhodnutí, sám posoudit. Správce daně a žalovaný tak nemohli posuzovat rozhodnutí obou konkurzních soudů o výši odměny a hotových výdajích žalobkyně, jako správkyně konkursní podstaty, a ex offio zjišťovat, zda některá z položek, které žalobkyně u konkurzních soudů jako hotové výdaje uplatnila, jsou předmětem daně či nikoliv.

Lze tak uzavřít, že shora uvedenými listinami, kterými v souladu s právním názorem soudu ve věci 7 Ca žalovaný doplnil a ozřejmil pravdivost výroků konkurzních soudů o výši odměny a hotových výdajích žalobkyně jako SKP, bylo vyvráceno tvrzení žalobkyně, že se jednalo o náklady spojené s udržováním a správou podstaty. Uvedené přitom vyplynulo z listin, které sama žalobkyně konkursním soudům k rozhodnutím o její odměně a hotových výdajích předložila.

S ohledem na shora uvedené tak neobstojí ani tvrzení žalobkyně, že nebyl zákonný důvod, aby odváděla DPH, a že žalovaný ani právně nezdůvodnil na základě jakého ustanovení zákona o DPH má povinnost cestovních nákladů a poštovního zaplatit daň. Jestliže byl žalovaný podle § 99 odst. 1 daňového řádu, respektive § 28 odst. 1 ZSDP, vázán rozhodnutím soudu a nemohl si o otázce, jež byla jeho předmětem učinit úsudek sám, nemohl ani zkoumat, zda jsou některé položky tvořící celkovou částku hotových výdajů vyčíslenou soudem osvobozeny od daně či nikoliv a uvést k tomu příslušné ustanovení zákona. Samotná skutečnost, že žalobkyně byla povinna daň za rozhodná zdaňovací období odvést je odůvodněna ustanovením § 2 odst. 1 písm. b), a § 14 odst. 2 písm. a) a § 21 zákona o DPH ve znění rozhodném pro daňovou povinnost žalobkyně za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004 a § 2 odst. 1 písm. b), § 10 platném pro zdaňovací období duben 2004. Nadto nelze přehlédnout, že sama žalobkyně ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí II. u konkurzního soudu podle shora citovaných listin uplatnila z hotových výdajů SKP daň z přidané hodnoty ve výši 22% a 5%. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně o povinnosti zaplatit DPH věděla a ve vyúčtování svých hotových výdajů DPH také uplatnila.

Žalovaný tak nepochybil, pokud se cítil být vázán pravomocným rozhodnutím příslušného konkursního soudu, což mu žalobkyně vytýkala v dalším žalobním bodu

v souvislosti s tím, že se jednalo o hotové výdaje správce spojené s udržováním a správou konkursní podstaty úpadce. Soud opětovně uvádí, že k objasnění částek, které konkursní soudy ve výrocích svých usnesení k hotovým výdajům žalobkyně uvedly, vedl žalovaného soud v rozsudku sp. zn. 7 Ca 296/2008 a žalovaný jeho pokynům dostal. Listiny, které si žalovaný následně od obou konkursních soudů opatřil, nepochybně vymezily, z jakých podkladů konkursní soudy při stanovení hotových výdajů žalobkyně vycházely a že částka, která je ve výrocích jejich usnesení uvedená, je hotovým výdajem ve smyslu § 8 odst. 3 ZKV. Pokud tedy konkursní soudy ve svých výrocích v usnesení o hotových výdajích ZKV uvedly „výdaje správce 95.488,-Kč“ (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2004 č. j. 80 K 56/1999-107) a „hotové výdaje správce spojené s udržováním a správou konkursní podstaty úpadce 106.520,- Kč“ (usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2004 č. j. 27 K 73/98-71) je patrné, že se jednalo o chybu v psaní ve smyslu § 164 o. s. ř. jejíž úpravy se ostatně mohla dovolat i sama žalobkyně, což neučinila.

Podle stanoviska soudu tak žalobkyně žalobou napadenými rozhodnutími nebyla zkrácena na svých právech, neboť žalovaný při svém rozhodování žalobkyni namítaná zákonná ustanovení zákona o DPH daňového řádu neporušil a rozhodl o daňové povinnosti žalobkyně po právu.

Soud proto žaloby jako nedůvodné podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věcech úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. ledna 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová